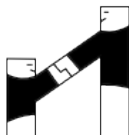

Hefay
OHLÉDNUTÍ

Hefay
OHLÉDNUTÍ

Voříšek Lukáš

Tuto malou publikaci bych chtěl věnovat všem, na kterých mi záleží, které mám rád, a kteří mě podporují.

Chtěl bych poděkovat také Thu Huong Tranové, která mi pomohla s korekcí, i když občas příliš horlivou.

CO MĚ VEDLO K NAPSÁNÍ TÉTO KNIHY?

Mnoho mých známých, přátel, a členů rodiny tvrdí, že zalíbení našli v některých mých výtvorech. Ve výtvorech, kterým s trochou nadsázky říkat básně můžeme. Je až barbarské označovat texty mé za dílo literární, a tak buď jim testem to, že budou vlastniti verzi „zvěčněnou“.

Přes skepsi mou doufám, že tento dárek líbiti se bude, a účelné bude jeho užití. Ať jako kulturní vložka cest dlouhých tisíce kroků, pochmurného večera výplň nebo jako podložka, podšálek či těžítka nápoje hřejivého.

Všechny básně sebrané jsou z historie mé. Od dob, kdy brk do ruky jsem vzal, po současný klapot kláves.

NEJISTOTA

Nejistota mě často tísní,
ubírá mi svobodu.
Srdce naplněné tesknou písni,
zastavit jej nesvedu.

Uvězněn ve tvých krásných očích,
spoután sladkým úsměvem.
Kůň dvou nelítostných kočí,
dlouhou cestou unaven.

Zahod' už mé těžké otěže,
nech mě volně jít.
Jen čas nám ukáže,
co to máme chtít.

NEJSEM TO JÁ

Nejsem to já, kdo zapomněl,
kdo odešel pryč.
Nejsem to já, kdo oněměl,
kdo růži změnil v bič.

Tiše v koutě sedím,
přemýšlím, co mohlo být.
Kdo jsem? Sám už nevím.
Jen dál musím žít.

Dál jak dutá loutka,
bez emocí, bez srdce,
co prázdňě se kouká
a krev v ní neteče.

Ted' můžeš mě ranit!
Ted' můžeš mě mít!
Nemohu se bránit,
nemohu už snít.

SMUTEK

Těžce dopadá, a o zem duní,
ten, co tíží touhu žít.
V noci rád tě budí
a brání ti snít.

Pamatuješ to setkání?
Kdy s ním jsi prvně byl.
Pamatuješ to zklamání?
Kdy on jediný ti zbyl.

Drtil těžce tvoje srdce,
svazoval tě okovy,
zakryl žhnoucí slunce,
stvořil pusté ostrovy.

Opět sami v místnosti,
kde jiní nemohou být.
Opět v naprosté tichosti.
Ty dál nepřeješ si žít.

Smutek, jediný společník,
co potkal si jej před lety.
Smutek, skvělý tanečník,
co lepší se štěstí na paty.

USÍNÁM

Těžká brána pomalu padá
jak divadelní opona.
A má duše, věčně mladá,
je již časem znavena.

Usínám. Pomalu tmavne svět.
Mám pocit jako kdyby bylo pět!
Jediná myšlenka přežívá,
jediná dostatečně žízňivá.

Ta myšlenka mě táhne k tobě,
bortí tento krutý svět.
Ta tvrdí, že i v této době,
můžu kráčet hrdě vpřed.

TOULKA PRAHOU

Já kráčel šedou Prahou,
kráčel, a tiše rozjímal.
Od lidí držel se stranou,
o stromy se zajímal.

Krásný výhled jsem potkal,
klaněl se mi snad.
S osudem jsem se setkal,
úlisný byl jak had.

Jak paprsky proniká naděje,
kterou skryje temný mrak.
Teplá voda, co mě zahřeje,
uteče skrz děravý vak.

Já kráčím šedou Prahou,
bez myšlenek, bez srdce.
Plahočím se šedou Prahou,
společností prázdné ulice.

OTROK

V jezeře se brodím,
déšť bičuje mou tvář.
Já velmi se jej bojím,
je jak krutý otrokář.

Ani jedno zasténání,
ani trocha naděje.
Přicházejí z nenadání,
jmenují se Kurděje.

Ta nemoc mě teď souží,
otrokář mi nedá spát.
Otrok, co špatně slouží,
ráno nedokáže vstát.

MŮJ SOK

Já potkal svého soka.
Jak odporný jen může být?
Páchnoucí jak městská stoka,
oči, co neumí snít.

Oči zaplavené zlostí,
nevolí, a zlobou.
Potěšení ze zlomených kostí,
lidí otrávených vodou.

Jak šílený jen může být?
Jak zkroucený, a chorý?
Bůh dovolí mu žít?
Tak senilní je, a starý!

Já znám jeho jméno...
Já znám jeho tvář!
Už je to tak dávno,
co ztratil svatozář.

Bdí v mém nitru,
požírám mou duši.
Díky němu rostu.
Kdo z vás to tuší?

KANOUCÍ SLZA

Kane slza po tváři,
cestu svou si tvoří,
pláči — úsměv ve tváři,
co masku mou tvoří.

SVĚŘENÉ SRDCE

Svět, kde nejsi ty,
svět, kde není láska,
kde neexistují sny,
kde přes oči je páska.

Tam já nechci žít,
tam já nechci vkročit.
Já o tobě chci snít
a srdce své ti svěřit.

Snad máš v rukou cit,
ještě slabě bije,
a když budeš chtít,
ochráním to tvoje.

NAVŽDY PO TVÉM BOKU

Venku prší - jemné kapky,
někde hladí tvoji tvář.
Já klamal jsem tě slůvky,
teď cítím se jak lhář.

Však srdce bylo poctivé,
to skutečně tě miluje.
Ty chvíle, smutné, veselé,
jen pro ně má krev koluje.

Navždy stojím po tvém boku,
možná, že mě nevidíš.
S tebou na každém kroku,
křičím, a ty neslyšíš.

Nesmí již kát slané slzy,
nesmí trpět srdce tvé.
Na vše bylo příliš brzy,
teď mrtví jsou andělé.

Stojím po tvém boku,
navždy budu stát.
Teď! Za milion roků,
nemusíš se bát.

BÁSNÍK BEZ PERA

Básníkem jsem bez pera,
však papírů mám mraky.
V nocích, a za šera,
šmíruji podél řeky.

Páry, jenž se líbají,
dívky v krátkých sukních.
Milence, co se muchlují,
amatéry na svých bruslích.

Směji se životu druhých,
nad svým však pláču.
Šťasten z chudobných,
pro halíř sám skáču.

JAK JSI KRÁSNÁ

Ach, jak jsi krásná,
přítelkyně má,
vždy tak půvabná,
vždy tak omamná.

Vždy v mé mysli,
v mysli jiných.
Múza, co malíř kreslí,
pro potěchu druhých.

Mysl — obraz tvůj drží,
pevněji než ruka meč.
Oči mi teď lehce slzí,
proč nejsi jenom věc?

Jak dát ti znát mou lásku?
Jak říci ti pár slov?
Vždyť srdce dávám v sázku
spolu s klíčem od okov.

ĎÁBLA STÍN

Chlapec smutně hleděl
na rozlehlou pustinu,
tiše na kameni seděl
a hledal vodní hladinu.

Kde ukojil by žízeň,
kde našel by stín.
Však božskou přízeň
zahnal ďábla stín.

Ten stín byl mu známý,
spatřil ho již mnohokrát.
K sobě jej stálé vábí
a bude napořád.

Vzpomněl si na lásku,
kterou kdysi miloval.
Na tu milou krásku
a věci, kterých litoval.

Stín blížil se, a vzdaloval,
jak na zem by maloval.
Proč jsem jí to sliboval?
Proč jsem ji miloval?

Náhle uronil malou slzu,
pak mokrou měl již tvář,
nedokázal dát tvar slovu
a zkřivil hořce tvář.

Když myslel na ni,
když volán byl stínem,
v kraji, kde nic není,
kde žil každým dnem.

Jak krásné měla vlasy,
jakou měla tvář,
tvar každé její řasy
i tu jemnou zář.

Vzpomněl si, jak voněla,
jaké měla vrásky,
jak mu tiše zpívala
a vyznala se z lásky.

Temný stín se přiblížil,
téměř pohltil mu nohu.
Chlapec včas uskočil
ke starému rohu.

Rohu spadlé kaple,
z níž jen popel zbyl.
Zabručel vztekle,
kotník se podlomil.

Ted', když brzy zemře,
ví, že ji miloval.
Tam, na mrtvé hoře,
se život vzdaloval.

Stojí vedle svojí lásky,
dal jí lehké políbení.
A její tmavé vlásky
jemně větrem poletují.

To konec je příběhu,
který ještě nekončí.
Zapomeňme na něhu,
skončila mu v náručí.

ON JE TEN FALEŠNÝ

Úsměv na tváři, kráčí městem,
jeho srdce obaleno ledem.
Rozdává úsměvy, a přeje štěstí,
ve skutečnosti by všem dal pěstí.

Falešnější než černá vdova,
temnější než špinavá voda.
Láskyplně si prohlíží stromy,
v mysli mu vybuchují domy.

Tiše kráčí ulicí, už se stmívá,
sleduje, kdo se na něj dívá.
Chladný vzduch ho těší,
lidská přítomnost ho děsí.

Ten tichý, hodný kluk je tu,
ten, co ukrývá v sobě tmu.
Raduje se s námi - baví se,
na odchod však těší se.

Ta falešná vločka sněhová,
co pálí, a je z olova.
Ten plamen bez žáru,
co příčinou byl požáru.

Věř mu, a ztratíš se v něm,
tam není noc ani den.
Naslouchej jeho hlasu,
ztratíš předivo času.

To on je vše falešné,
to on je ten lhář.
To on je vše nádherné,
to on má pravou tvář.

ŽIVOTA PLOTY

Velká je tato planeta
a je tu mnoho lidí.
Zde již neplatí omerta
a kde kdo rád zradí.

Teplé jsou letní dny,
kdy láska lidí kvete.
Někteří si plní sny
a jiné zloba smete.

Chladné jsou ty zimní,
kdy padá bílý sníh.
Brzy se však setmí
a jsi ztracen v nich.

Je mnoho jiných dní
i mnoho jiných lidí.
Každý jinak sní
a každý jinak vidí.

Řekni, jak ty vidíš,
a hlavně řekni co.
Sám možná nevíš,
tak hraješ divadlo.

Jako někdo jiný
chováš se teď.
Abys byl silný,
pokud možno hned.

Však život je o práci
a to celkem tvrdé.
Nedělám si legraci,
taky ti to dojde.

Padá další žlutý list,
strom už je holý.
Jenom pár je míst,
kde plot musíš přelíst.

ZMATENÁ MYSL

Zmatená mysl bloudí
popelém úvah sežehlých.
Lidé, co mě soudí,
sedí kolem na židlích.

Vidí můj teskný pohled,
jak mé oči těkají.
Jak vězeňský dohled,
na chybu mou čekají.

Cítím tlukot mého srdce,
cítím chladný pot.
Lehce třesou se mi ruce,
v kolenou třesu se jak Gott.

Jsem jak otevřená kniha,
číst mi mohou v myšlenkách,
že chybí mi tvá něha
a bloudím ve vzpomínkách.

Daruj mi svůj úsměv,
daruj mi pohled svůj.
Já dám ti srdce své,
já dám ti život svůj.

VYPRAHLÉ PUSTINY OSAMĚNÍ

Kráčím v pustině osamění,
v bouřích plných samoty.
Přes horské vrcholky,
rokliny plné temnoty.

Vichr bičuje má záda
a trhá moji mysl.
Vše je ztracené,
jen bolest dává smysl.

Cesty krví zbrocené
a vyprahlé jsou rty.
Co, Bože, jsem ti udělal?
Nač tolik msty?

Já chtěl jen s ní být.
Jen jsem chtěl milovat.
Proč mě, Bože, nutíš
nyní toho litovat?

Kdy uvidím její tvář?
Kdy ucítím její teplo?
V této čiré temnotě
je ona vzdálené světlo.

Můj cíl. Má láska.
Ta, pro kterou trpím.
Můj sen, mé štěstí,
pro které vše zkusím.

Chci dát jí zázemí,
které jinde nenajde.
Dát jí vše, co chce,
než jednou odejde.

VÍTEJ V RÁJI, ČLOVĚČE

Vítej v Ráji, člověče,
tato žena tě převleče.
Tamta kráska dá ti pít,
s touto můžeš večer snít.

Zde ochutnej ovoce ráje,
ovoce vědění, a poznání.
Z kteréhokoli jsi kraje,
zde nepoznáš strádání.

Noci teplé, a příjemné,
dívky k mužům přítulné.
Dny plné prožitků,
užívej si přebytku.

Co více je? Nebe či Ráj?
Odpovědět snadné je.
Zde svůj jediný jsi král
a tam i jiný je.

Pojď, dotkni se mé ruky,
už nebudou plynout roky.
Vykroč se mnou vpřed
a tvůj bude celý svět.

VÁLKA

Dlouhý zdá se tento boj
a já jako pouhý stroj,
který nekonečný má zdroj,
upevňuji svoji zbroj.

Vyrážím do bitvy velké,
brodíc se skrz bahno mělké.
Tasím svůj dlouhý meč,
utíkej, bojuj, či klidně kleč.

Tahy štětcem kaligrafů
proráží krví nasáklý vzduch.
Místo štětců hrany ostré,
zabít je tak prosté.

TEMNOTA KŘÍDEL

Láska umí být tak krásná,
když umíš milovat.
Avšak její rána přesná
přinutí tě litovat.

Že kdy jsi miloval,
že kdy jsi vůbec žil.
Že s ní ses miloval
a sní stále byl.

Ted' rozervané srdce,
rozervané na kusy.
Dříve líbala tě sladce
a ted' jazykem tě dusí.

Ta krásná dívka prokletá,
co tebe tehdy svedla.
Na černých křídlech odlétá
do tmavého pekla.

TICHÝ SMÍCH

Slyšíš?

Ten tichý smích.

Vidíš?

Venku padá sněh.

Děti již si venku hrají,
doma praská starý krb.

Dva starci se usmívají
u kmenů starých vrb.

Příběhy si vyprávějí
o svých prvních láskách.
Děti zatím dovádějí
a kloužou po skluzavkách.

Popijíme spolu čaj,
posloucháme vyprávění,
vzpomínaje na první máj
a naše náhlé seznámení.

Hladím tvoje dlouhé vlasy,
ty lehounce se usmíváš,
pohupují se ti řasy
a za krátko usínáš.

Stará již jsi dáma
i já mám krásný věk.
Již nikdy nebudeš sama,
jak kdysi jsem ti řek.

Usínám nad svou láskou,
ruce mám semknuté,
pro mě navždy kráskou
na pouti mé spleťtí.

SKRYTÝ V MYSLI TVÉ

Jsem trnem krvavým,
jenž drásá tvoje srdce.
Jsem drátem ostnatým,
jenž svázel tvoje ruce.

Bohem sledujícím utrpení,
kapkou v kaluži krve.
Králem skrytým v opevnění,
pěšákem, jenž krev plive.

Jsem všude v tvój mysli,
jsem všude na tvém těle.
Ten pocit, jenž tu visí,
studený pot na tvém čele.

Nenechám tě odejít,
nenechám tě samotnou.
Očistcem musí projít,
kdo spatří tě samotnou.

Jsem tvé utrpení,
kterého se nezbavíš.
Jemné pohlazení,
které někdy pocítíš.

Jsem chtěné i nechtěné,
jsem tvůj osud.
A v mysli tvé spoutané
zůstanu jako dosud.

PŘETVÁŘKA

Dej bůh chválu přetvářce,
jedinému spasení.
Vždy v každé druhé nadávce
se skrývá políbení.

V úsměvu se skrývá jed,
v aroganci osamění.
Stavíme vysokou zeď,
doufaje v její pokoření.

Milujeme nepřítele,
nesnášíme milované.
Ve slovech kazatele
hledáme nepoznané.

Ve vlastní aroganci,
pro vlastní zalíbení.
Jsme jak pitomci
směřující k zapomnění.

PRŮVODCE

Můj anděli, můj krásný sne,
kde bez tebe bych byl?
Bez tebe neprožiji dne,
ve kterém bych žil.

Jsi můj vzduch, můj tep,
vše, co potřebuji.
Dál mě životem ved',
ať ničeho nelituji.

Budeš dále se mnou,
můj krásný sne?
Provedeš mě temnou
částí každého dne?

Děkuji ti, můj anděli!
Děkuji ti, můj sne.
Ve všem jsme již uspěli
každého minulého dne.

POTOMEK

Sám v pustém bytě,
na planetě pusté.
Sám v pustém světě,
kde vše je prosté.

Z kovu stavím stroj,
jehož původ neznám.
A slunce jako zdroj,
energii dává hvězdám.

Ted' část dává stroji,
který nabývá tvar,
aby splnil touhu moji
než budu stár.

Již hýbe se ten stroj,
který jsem tvořil.
A každý jeho spoj
si lásku svou prožil.

Květy, jež opustily luka,
bahno, jež vyschlo.
Stvořil jsem dívku či kluka?
Nebo je mi to jedno?

Můj nový společník
již se hýbe, žije.
A jako smrtelník
jednou také shnije.

Jdi, můj potomku času,
a tvoř druhy své.
A na každou tvou řadu
věnuji srdce své.

OTÁZKY

Jaký byl dnešní den?
Co říkal mi ten sen?
Proč sedím sám u stolu?
Proč tu nejsme spolu?

Kam odešla jsi, lásko?
Byla jsi se mnou tak krátko.
Proč už nejsme spolu?
Směřuji nahoru či dolů?

Copak si mě neměla ráda?
Ve mně jistě byla vada.
Byl jsem zlý či snad sobec?
To je jedno, už je konec.

Tvá ústa byla jemná,
sladká, a trochu slaná.
Měla ty má špatnou chuť?
Tak, Bože, teď mě suď.

Skončil příběh jeden
v ten velký den,
co celý byl pod mrakem.
Já přestal být otrokem.

JAKO DÍTĚ

Záhadná jak nová pohádka,
neposlušná jak kůzlátka.
Hravá jako dítě malé,
kouká na filmy pro dospělé.

S černou hřívou jako kůň,
volnost dává svým snům.
Prince potká na tom koni,
který přijede jen pro ni.

Však trošku hebčí vlasy má,
když se stydí je kouzelná.
Jako malé dítě volá jů,
proniká do chlapeckých snů.

Takový ďábel s tváří anděla,
ale sranda by bez ní nebyla.
Kouzelná jak padající sníh,
co rozplyne se po dotycích.

Taková je jenom ona,
jenom ta jedna žena.
Žena? Spíše dívka krásná.
I noc s ní je rázem jasná.

NENÁVIST

Nesnáším tě! Doufám, že to víš.
Doufám, že v noci špatně spíš.
Nejsi za koho jsem tě roky měl,
nikdo, za kým bych s něčím šel.

Pro mě jen odpad z vesmíru,
šitý této planetě na míru.
Tolik nenávisti k tobě mám,
jednou ti ji všechnu dám.

Předám ti ji se vším všudy,
přibalím ti trochu nudy.
Zkus se nazvat přítelem
a z místnosti všichni odejdem.

A teď zemři v bolestech,
přemýšlejíce o postech,
kterých si moch dosáhnout,
stačilo se trochu natáhnout.

Trocha vzteku vyšla ven
a není to jen blbý sen.
Tak už zavři hubu svou
i tví přátelé ať vypadnou.

MÉ JÁ

Jsem myšlenkou v tvé hlavě,
vzpomínkou, co hledáš marně.
Jsem smrtí i životem,
čekám před i za plotem.

Jsem tvé vše i nic,
nemáš méně, nemáš víc.
Natáhni ruku, podám ti svou,
kráčeť světlem, já půjdu tmou.

Jsem množina tvých voleb,
které budou i nebudou bolet.
Jsem záznamem tvé minulosti
a nacházím se v přítomnosti.

Kdo jsem už snad víš,
bdím, když ty spíš.
Nemám hlad, nemám chuť,
neutíkej, v klidu buď.

Jsem tebou, a ty mnou,
společně světlem i tmou.

MASKA, A JÁ

Masku nosím na tváři,
někdy se i rozzáří.
Však pod ní je má tvář,
pod ní jsem já - lhář.

Ta tvář je již zničená,
od masky spálená.
Od masky sebeklamu,
která nemá žádnou vadu.

Vždy jsem jiný než uvnitř,
jádro, co nosí tuhý krunýř.
Taková hrstka přetvářek,
ukrytých drsných nadávek.

MÁG ČERNÝ

Tam, kde kapka z nebe padá
a dopadá na klidnou hladinu,
mág svou moc jen těžce zvládá,
přec vykonává rutinu.

A nyní již se z vody noří
velký démon pekelný.
Vše kolem rychle hoří,
i ten mág ubohý.

A teď, světe, třes se,
zbude jen pustina.
Vše živé v jeho puse
skončí jako hostina.

Není více moci temné,
než on v sobě ukrývá.
A tak síly velmi zrádné
už jen, a jen přibývá.

JIŽ NEJSEM KRÁL

Měl jsem vlastní svět,
ve kterém jsem žil.
Kvetl tam nejeden květ
a na zámku jsem byl.

Přišla však hrozná válka
a svět se začal řítit.
Pod troskami moje láska
a jen sebe mohu vinit.

Vojna s reálnem je dlouhá
a my nemáme zbraní.
Myšlenka má pouhá
tisíce lidí krutě zraní.

Už nenesím svou korunu,
již více nejsem král.
Když srdce své probodnu,
co dít se bude dál?

Ztratil jsem svou myšlenku,
prohrál bitvy i válku,
tak teď stojím u baráku
a koukám na prázdnou schránku.

Již nejsem král
a nemám vlastní svět.
A tam, kde hrdě jsem stál,
mám teď ohnutý hřbet.

JAK NARCIS

Jsem tak krásný, až to bolí,
jsem tak chytrý, ach jej.
Větší krásu zemne nedovolí,
však jen si klidně klej.

Není více než mě,
dříve umírá i naděje.
Lidské srdce neklame,
proto každé jen mě miluje.

GABRIEL BEZ JMÉNA

Z nebe seslaný k zemi,
abych šířil mír.
Procházím se mezi lidmi
a hlásám smír.

I když mezi nimi jsem,
oni mě nevidí.
A já každým dnem
čekám, kdy se probudí.

Slepé ovečky pastýřovi,
lidé zahledění do sebe.
Nevěří slova andělovi,
že mohou dojít do nebe.

Jako temný stín na zemi,
tak temná je jejich duše.
Již nemohou být spaseni,
taková není ani síla naše.

Prosím Boha s křídly v prachu,
aby vzal mě na nebesa zpět.
Ztracen v lidském strachu,
zamoťán do milionů lží, a věť.

Anděl, jenž byl svržen z nebe,
Gabriel bez jména.
Boží síla, jenž nevěří v sebe,
existence, která je ztracena.

DÍVKA S KOSOU

Ta dívka s vlasy jako sníh,
co i tak chladná je.
Má velmi krásný smích,
linoucí se ze závěje.

V zmrzlých rukou svých
drží kosu zahnutou.
A v očích modrých
vidíš touhu vražednou.

Lehkým krokem se blíží
k očím tvým.
Kolem sníh vítr víří
k líčkům tvým.

Další krok, větší chlad.
Dívka stále krásnější.
Již si na kolena pad
a tep tvůj je klidnější.

Ach, bohyně, řekni mi,
pravíš celý zmámený,
jiní tu již zemřeli
pohlčení tvými slzami?

Jsi tak krásná paní,
nech mě s tebou žít.
Splním ti všechna přání,
na která budu mít.

Nech mě líbat tvé rty,
cítit tvou jemnou kůži.
Já vykoupím tě ze samoty
a dám ti ledovou růži.

Paní, chci být jen tvůj,
buď i ty jen mou.
Ať prožiji život svůj
jen, a jen s tebou.

Dívka se zastaví,
vlasy jí tvář překryjí
a posléze praví;
život se mnou chladí.

Ty řekneš, že to víš
a s ní chceš přesto být.
Jít se mnou tedy smíš
a se mnou již jen snít.

ZÁPISNÍK SMRTI

Našel jsem sešit temný,
s podivnými symboly,
jmény lidí počmáraný,
s časy, kdy zemřeli.

Nevěříce vlastním očím,
čtu návod k použití,
teď, když pero smočím,
jinému skončí žití.

Za mnou anděl smrti,
který sešit upustil.
Sleduje mé pasti
a lidi, co jsem usmrtil.

Název sešitu je zřejmý,
je černý Zápisník Smrti.
Můj plán je tedy zjevný
a na jména místa dosti.

Stanu se Bohem nového světa,
kde nebude již zločinu.
Začnu u tohoto města
a skončím až spočinu.

BABIČKA S DĚDEČKEM

V zámeckém parku,
na louce zelené,
držím tvou ruku,
prsty spletené.

Já hledím tobě
a ty mě do očí.
Stále v jedné době,
kdy srdce nebuší.

Když spadne zrnko,
které pohne časem,
pošeptám ti slůvko
rozechvělým hlasem.

Jen jedno slůvko,
krásně hřejivé,
a to, má lásko,
neřekl sem ho poprvé.

V něžném obětí
spočinou naše rty.
Vítr kolem proletí,
toť zpečetěním věrnosti.

Vlasy tvář ti kryjí,
padají ti do očí.
Roky rychle míjí,
šedivé mám obočí.

Ty babičkou vnoučat,
já jejich dědečkem.
Zůstali jsme napořád
spojeni tím polibkem.

Voříšek Lukáš
Ohlédnutí

Použité písmo Gentium
Tisk, a knihařské zpracování powerprint s.r.o.
Brandejsovo nám. 1219/1, 165 00 Praha - Suchbát

Druhé, upravené vydání (PDF), 2025; první vydání samonákladem, 58 stran, 2014.